

OPINION

LA GIRONA DELS POETES

● Quan Joan Prado va llançar per allà el 1972 la revista *Costa Exprés*, a la columna que jo hi feia habitualment vaig parlar, una vegada, de Girona, en el sentit que calia fer-la més nostra, és a dir, estar-hi més en contacte i seguir més de prop els esdeveniments culturals que s'hi portaven a terme. Eren els temps en els quals Girona semblava començar a desvetllar-se i a deslliurar-se de l'ensopiment general que li havíem endevinat anys enrera.

Recordo, en efecte, que quan vaig anar-hi a estudiar magisteri, vaig arribar-hi un d'aquests dies plujosos i tristos, en els quals Girona es veu més grisa que mai. La ciutat em va obsessionar amb un davassall de llàgrimes que comunicaven poc optimisme. "—A què t'hi moriràs ...!" vaig dir-me a tall de primera impressió.

A mesura que hi vaig viure, però, Girona se'm va fer agradable. A un àimant de la història difícilment aquella ciutat el podia defraudar. Vaig anar descobrint els secrets, els carrerons plens de misteri, la presència de les velles muralles, la inquietud d'un riu per mig de la ciutat —que llavors encara es desbordava—, la sorprenent devesa, les voltes de la Rambla ... Un conjunt d'aspectes capaços d'inspirar qualsevol visitant amb ànima de poeta. I vaig trobar, també el caliu de la seva gent.

Narcís-Jordi Aragó m'ha enviat, fa poc, una antologia seleccionada per ell amb la següent dedicatòria: "Joan i Ma. Teresa. Amb aquest recull de poemes voldria contestar, d'una vegada, la vostra puntual Nadala poètica de cada any. "En Narcís-Jordi Aragó és una institució gironina; un d'aquests personatges que, si no tinguéssis la vida assegurada, caldria que algun organisme oficial li assegurés el "modus vivendi" i, després, només el deixés fer. De la seva cervellera n'anirien sortint —com ja en surten— noves idees i nous projectes, centrats sempre en la seva ciutat, de la qual n'és un enamorat. En una ciutat levítica, Aragó és com un sacerdot laic entregat al culte d'una comunitat entranyable.

La seva darrera obra —"La Girona dels poetes"— ha consistit en seleccionar diversos poemes que, amb diferents estils i corresponent a temps distints, ajuden a definir i a glossar la ciutat, les muralles, els temples, el nucli, el centre, el riu, la devesa, els afores, les hores i les estacions en el marc gironí, l'acció dels elements, les impressions subjectives que Girona desperta ... Precedeix cada apartat una breu introducció —a part del pòrtic general— i clou el llibre una útil nota biogràfica, breu també, de cadascun dels autors.

Vaig començar a llegir "La Girona dels Poetes" un dia de vacances, en la pau de Beget, després de sopar, estirat ja al llit i amb la cantarella de l'aigua del torrent pirenenc que passa a tocar la casa, com a música de fons. Havia previst llegir uns quants poemes cada dia, però el plaer d'anar descobrint les impressions d'autors diferents m'anava temptant a l'hora de plegar i les fulles anaren desfilant fins a altes hores de la nit. Vaig llegir el llibre d'una tirada. Es, segurament, el millor elogi que en puc fer.

Junt als poetes de finals del segle passat o de començament d'aquest, el verb més modern d'Albert Rossich, Salvador Oliva o Narcís Comadira, entre altres, arrodoneix la mostra. Una mostra que no fa altra cosa que enaltir una ciutat que, alhora que ha anat potenciant els barris antics, ha anat també eixamplant la part moderna, a la recerca de llum i alegria. No es pot negar que Girona, d'uns anys ençà, s'ha transformat positivament. En Quim Nadal i els seus homes hi han donat una empenta decisiva. I no només en els trets físics sinó en la vida espiritual. "La Girona dels poetes", llibre editat per l'Ajuntament, també n'és una mostra. Girona, com vaig dir fa temps a "Costa Exprés" i com recordava fa poc en començar aquest comentari, mereix una visita de tant en tant i no només per Tots Sants ...

Joan DOMENECH i MONER

HOMENATGE ALS MES GRANS

● La Llar de Jubilats i Pensionistes de Lloret demana a les persones més grans de fer-se conèixer de la Llar amb vistes a la preselecció de les dues persones més grans que rebran l'homenatge del poble amb motiu de les festes de Sant Romà.

Les inscripcions es podran fer a la Llar els dies feiners de 5 a 6 de la tarda.

BONA PINTURA I BOLETS AL CENTRE VERDAGUER

● L'exposició de Muñoz Taviro al Centre Verdaguer és una pura delectança de l'esperit.

Unes aquarel·les —paisatges i marines— executades amb una força expressiva fora del corrent, unes figures humanes a la sangüina d'una total formalitat acadèmica, però palpitants de vida, uns bodegons de riquíssima coloració, i unes figures femenines al paste —vestides i nues— d'una delicadesa de forma i color senzillament encisadora.

El meu vell amic Rafael Manzano, en una crònica al prospecte anunciador, resumeix en poques ratlles les maneres de l'artista: "...lo que priva en la pintura de Muñoz Taviro es una correspondencia con la realidad, pero idealizada y recreada, en la que se advierte el toque de ala del lirismo y la subjetividad."

La Direcció General de Salut Pública de la Generalitat de Catalunya ens ofereix, tamé al Centre Verdaguer, una exposició interessant i educativa.

Una mica esferidora també. Produeix esgarrifalls aprendre que entre tantes varietats de bolets com creixen als nostres boscos n'hi hagi tantes de verinoses i relativament tant poques que puguin delectar sens perill aquest impenitent "micófago" que és el català. Jo, amb tota humilitat, confesos no conèixer més de mitja dotzena de bolets que no siguin presumptes assassins.

D'aquí el valor didàctic i sanitari de l'exposició.

S. de LL. - Octubre, 1988

ASOCIACION DE EMPRESARIOS DE DISCOTECAS, SALAS DE FIESTAS Y PISTAS DE BAILE DE LLORET AL SR. RAMON URIACH A MODO DE DESPEDIDA

● Confesamos que nos ha sorprendido enormemente su "curriculum". Trayectoria profesional; según su propia definición. Suponemos que, por lo menos, nos estará agradecidos por la magnífica oportunidad que le brindamos al aludirle en nuestra carta abierta a la señora Elianne Ros. Brevas como esta no caen todos los días como para no ser aprovechadas. Y usted, buen aprovechador, va y nos suelta, a nosotros y a los lectores, toda una sinfonía de virtudes que, entre viajeras y profesionales, harían palidecer de envidia al mismísimo Marco Polo y al bueno de Don Manuel Luque.

Otra cosa son los números. No son su fuerte. Usted resta y suma a su antojo y conveniencia para apañar resultados con artimañas propias de pillín de la clase. Entre los locales pertenecientes al Gremio, —"queridos y conocidos en toda Europa"— camufla algunos pertenecientes a la Asociación y a ésta le sustrae olímpicamente diez miembros. Vamos a ayudarle señor Uriach: Nuestra Asociación separada, efectivamente, por voluntad propia, aglutina a veinticinco locales. Ciertamente que estos detalles no son, a nuestro juicio, de suma importancia. La razón de exponérselos se limita a nuestro deseo de ampliar sus conocimientos, aumentando de ese modo —con modesta aportación— su gran bagaje profesional.

Nosotros no le enfrentamos ni con los Tour Operators, ni con los Hoteleros ni con nadie. Es usted, sin ayudas de ninguna clase, quien juzga procederes ajenos. Por lo demás, reiterativo. Insistimos en pensar en el buen general de nuestra población y en restituírle el peso específico, en el mapa turístico, que le corresponde. Para ello nadie deberá ser promotor de oscuras y desafortunadas campañas publicitarias.

Nada más por nuestra parte. Otro día, si viene al caso, hablaremos del porqué de nuestra separación voluntaria del Gremio y que nada tiene que ver con las razones que usted esgrime en su escrito. La cuestión de fondo tiene más entidad y las motivaciones más graves que las de sus argumentos.

Lamentamos ser tan breves, pero es que su escrito no da para más en la réplica. Si exceptuamos la quema de incienso en su autopresentación personal, habilmente entroncada con extraordinarios panegíricos históricos y actuales del local que usted representa —ocho largos párrafos, nada menos—, muy poco texto nos queda para contestar. Tratándose de un terreno tan privado y personal, tal vez sujeto a estrategias publicitarias, entendemos que nuestra mejor postura es salirnos modestamente por el foro. No quremos entorpecer su labor pero, comprenderá usted, tampoco es de esperar que nuestra candidez llegue a tanto como para servirle de vehículo gratuito en sus autopromociones. Como decíamos al empezar, por nuestra parte, PUNTO Y FINAL.

LA JUNTA